

Η Νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ και οι πρόσφυγες

Η Νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ με την ανακοίνωσή της ότι «*Ελλάδα ξέρει από προσφυγιά. Οι παππούδες μας ήρθαν το 1922 κυνηγούμενοι από τη Μικρά Ασία, πρόσφυγες και οι διοι. Σήμερα έχουμε ιστορικό καθήκον να ανταποκριθούμε με ανθρωπιά και αλληλεγγύη»* διέπραξε έναν επιπλόαιο, ανιστόρητο και τουλάχιστον αφελή παραλληλισμό.

Προτρέχω πάντως να εκφράσω αμέσως τη συμφωνία μου ως προς αυτή την ωραία, συγκινητική και ανθρώπινη πρόσκληση «*να ανταποκριθούμε με ανθρωπιά και αλληλεγγύη*».

Ναι, η φτωχή Ελλάδα να δεῖξε ξανά το δρόμο στην καλομαθημένη Ευρώπη. Ο πόλεμος, η δυστυχία, η εγκατάλειψη και ο κατατρεγμός δε γνωρίζουν σύνορα, ούτε κάνουν διακρίσεις. Τους ξένους μας πρέπει να τους περιθάλπουμε, κατά την ευαγγελική ρήση.

Οι ομοιότητες όμως με το 1922 σταματούν εδώ. Με άλλα λόγια, ο αναπόφευκτος συλλογισμός των καλοκάγαθων, είμαι βέβαιος, συντακτών του δυντως συναισθηματικού αυτού κειμένου καλεί τον ελληνικό λαό να θεωρήσει, αν όχι ως «*παππούδες*» του, έστω ως ένα είδος συγγενείς του τους τωρινούς δυστυχείς πρόσφυγες και μετανάστες *μηνανθρώπους* μας και

να συμπεριφερθεί ανάλογα. Τίποτα το κακό μέχρι εδώ. Ο ιστορικός παραλληλισμός όμως της ελληνικής πρόσφυγικής θύελλας λόγω της Μικρασιατικής Καταστροφής του 1922 μετα σημειρινά προσφυγικά και μεταναστευτικά ρεύματα είναι τουλάχιστον αδαής. Ως εκ τούτου, είναι παντελώς ακατανόπτη η αναφορά ότι «*σήμερα έχουμε ιστορικό καθήκον να ανταποκριθούμε με ανθρωπιά και αλληλεγγύη*». Μα, από πού προκύπτει το ιστορικό καθήκον; Άστα ξαναπούμε;

Τι ήταν οι αποκλειστικά και μόνον (*Ελληνες*) πρόσφυγες του 1922; Και τι είναι οι σημερινοί πρόσφυγες και μετανάστες; Οι πρόσφυγες του 1922 ήταν: α) *Ελληνες της Μικρασίας* και του Πόντου, με εθνική ομοιογένεια, β) αποκλειστικά πρόσφυγες και όχι μετανάστες, γ) αποτέλεσμα εθνοκάθαρσης και γενοκτονίας εκ μέρους των Τούρκων, δ) συνέπεια και μιας ήπιας σε έναν πόλεμο που εμείς προκαλέσαμε, ε) αποτέλεσμα και υποχρεωτικής ανταλλαγής πληθυσμών, στ) χριστιανοί ορθόδοξοι που μιλούσαν ως *Έλληνες Ελληνικά*, με εξαιρέση εκατό χιλιάδες περίπου τουρκόφωνους, επίσης χριστιανούς, z) άνθρωποι που υποχρεωτικά αναγκάστηκαν να καταφύγουν στην Ελλάδα ως τη μία και μοναδική τελική επιλογή, η) άνθρωποι που ζήτησαν να δουλέψουν και να ριζώσουν στην Ελλάδα.

Επιπλέον, οι *Έλληνες* πρόσφυγες του 1922 εφοδιάστηκαν με ελληνικά έγγραφα ταυτότητας, αφού εκ των πραγμάτων και εξ αρχής στόχος του κράτους ήταν η πλήρης εγκατάστα-

ση, αποκατάσταση και ενσωμάτωσή τους στην πατρίδα Ελλάδα. Παρά την περί προσωρινότητας αρχική τους ψευδαίσθηση. Παρά την προσδοκία τους περί επιστροφής στη γη της Ιωνίας (επιστροφή περίμεναν αρχικά και οι Κύπριοι, με την εισβολή των Τούρκων το 1974).

Οι *Έλληνες* πρόσφυγες της Μικρασιατικής Καταστροφής καταγράφηκαν και καταχωρίστηκαν σε αστούς και αγρότες.

Στους δικαιούχους δόθηκε γη και οικονομικές διευκολύνσεις για σπίτια. Προς τούτο είχαμε τη Βοήθεια, με δάνεια και τεχνική υποστήριξη, της Κοινωνίας των Εθνών (του τότε ΟΗΕ).

Για τους λόγους αυτούς δεν κατανοώ σε ποια ιστορική ευθύνη αναφέρεται η απλοϊκότητα της Νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ.

Ποια ιστορική σχέση μπορεί να έχουν με τη συλλογική μας μνήμη οι σημερινοί διαφορετικών εθνικών ομάδων και προελεύσεων πρόσφυγες και μετανάστες, που ζητούν διακαώς να φύγουν το συντομότερο δυνατό από την Ελλάδα, την οποία επέλεξαν ως την πιο εύκαιρη και εύκολη πύλη εισόδου προς τον «*παράδεισο*» του Βορρά; Σε πιεσμένα συνάντησηα στην καταστροφή του '74. Άλλη μια αριθμολαγική απλουστευτική αναλογία. Αρκεί κανείς να υπενθυμίσει ότι τότε η Κύπρος δεν είχε τρίαντα τοις εκατό ανεργία, άλλα πρακτικά μπρέν - για να είναι σε θέση να αναζητά επιπλέον εργατικά χέρια για το «θαύμα».

Εάν, επομένως, αυτή είναι τελικά η προσέγγισή τους, τότε «*Νεολαίοι*» και αναπληρωτής υπουργός επιδεικνύουν κάτι παραπάνω από ευήθεια και άγνοια. Ιστορική τιμότητα χρειάζεται, με λίγο παραπάνω διάθεσμα.

ψη της λέξης «*αλληλεγγύη*») προτροπή της Νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ για συμπαράσταση. Πλην όμως χωρίς το ιστορικό και πολιτικό θάρρος να λέει τα πράγματα με το όνομά τους. Εκτός και εάν πρόκειται περί μιας πιο εκλεπτυσμένης διεθνιστικής παραλλαγής της άποψης που εξέφρασε ο αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών *Νίκος Ξυδάκης*, λέγοντας ότι μακροπρόθεσμα το δημογραφικό μας πρόβλημα μπορεί να ωφεληθεί από το πρόσφυγικό, θεωρώντας ότι η Ελλάδα «*μπορεί να απορροφήσει 20 και 30 χιλιάδες ανθρώπους*». Μακάρι αυτή η σιγουριά του, τόσο ως προς τον αριθμό όσο και ως προς την απορρόφηση, να επιβεβαιωθεί. Έφερε μάλιστα και ως παράδειγμα το καταφύγιο που «*έχει δώσει η κατεστραμμένη Κύπρος μετά το '74 στους πρόσφυγες του Λιβάνου*» και οι πρόσφυγες του Λιβάνου συνέβαλαν στο κυπριακό θαύμα μετά την καταστροφή του '74». Άλλη μια αριθμολαγική απλουστευτική αναλογία. Αρκεί κανείς να υπενθυμίσει ότι τότε η Κύπρος δεν είχε τρίαντα τοις εκατό ανεργία, άλλα πρακτικά μπρέν - για να είναι σε θέση να αναζητά επιπλέον εργατικά χέρια για το «θαύμα».

* Ο *Κώστας Ν. Κωνσταντίνου* είναι καθηγητής φιλόλογος στο Ζε Γενικό Λύκειο, <http://kostaskonstantinou.com> και kkekostas@gmail.com.

ΤΟΥ
ΚΩΣΤΑ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ*